

A kisebbségi sorsban eltöltött, felelőség-tudattól áthatott életét a határon túl hasonló szellemben folytatott oktató és nevelő munka eredményességével tetőzte be. Kikerülése után egy-két évvel szellemi középponttá vált Debrecen: a magyar népnyelvkutatás fészke. Itt növekedett személyisége és még inkább munkássága lenyűgöző hatása alatt a fiatal tanítványok egyre sokasodó csapata, s fogott kezét az elszellemiesített határon át a *határon innen* azonos szellemben dolgozó néhány népnyelvkutatóval. Mikor aztán 1938. májusában a Közoktatásügyi Minisztérium végre Csúry kitartó sürgetésére megvalósította a debreceni egyetemen a Magyar Népnyelvkutató Intézetet, megteremtődött végre az a külső keret is, mely a magyar népnyelvkutatókat összefogja. Az Intézet évkönyvében, a Magyar Népnyelvben jelentek meg nemcsak a fiatal anyaországi népnyelvkutatóknak, hanem a folytonos gyanakvás és rosszakarat ellenére is dolgozó néhány erdélyi magyar népnyelvkutatónak a Csúrytól sürgetett új szellemben fogant tanulmányai.

Az újabb magyar népnyelvkutatás megteremtője alig érthette meg a határoknak tőle is várva-várt leomlását és az erdélyi kutatókkal való együttműködés önként kínálkozó lehetőségeit. Egyéni munkája is csonkán, befejezetlenül maradt. De szellemi hagyatéka, munkás élete és nagy emberi értékei így is a magyar népi-nemzeti szellem legkomolyabb kutatói és képviselői közé sorozzák őt. Büszkéek lehetünk rá, hogy e személyiség itt nőtt fel közöttünk, itt kapott és adott hatásokat, itt fejtette ki az ifjú- és férfikor legszebb éveiben munkásságának derekas részét.

Példaadó, ösztönző, iránymutató munkássága révén Csúry Bálint magának örök, el nem múló emléket állított az erdélyi magyar szellem történetében is.

Szta.

## Karl Béla.

1883—1940.

A kolozsvári Egyetemi Könyvtárnak és az Erdélyi Nemzeti Múzeum Könyvtárának egyik szerény, sokat dolgozó tisztviselője dőlt ki a munka sorából *Karl Béla* elhunytával. Több, mint három évtizeden át dolgozott ő az egyetemi könyvtárban, csendes nyugalommal róva egymás mellé gyöngybetűt a katalógus-lapok ezreire.

Ötvennyolc éves korában ragadta el a betegség munkatársai köréből. A megszállás utolsó hónapjában, 1940. augusztus 1-én egyik rumén egyetemi főkönyvtáros búcsúztatta el a könyvtár részéről Karl Bélát. Barátai és tisztelői nevében csaknem négy évtizeden át tanuló társa, barátja és munkatársa, *Valentiny Antal*, akkor egyetemi főkönyvtáros mondott rövid, megleghangú beszédet. És míg a határokon két nép, a magyar és a rumén egymásnak szegzett fegyveré villogott, *Karl Bélának*, a munka egyszerű halottjának sírjánál magyar és rumén nyelven adóztak egy munkában eltöltött magyar élet érdemeinek,

Szta.